

Dwaj nestorzy

Rocznik 1931 wyjątkowo obrodził w talenty. Po jubileuszach 80-lecia profesorów Gaździckiego, Śledzińskiego i Adamczewskiego przyszła pora na kolejną utytułowaną dwójkę: profesorów Adama Linsenbartha i Andrzeja Makowskiego.

Prof. Adam Linsenbarth

Urodził się w Starogardzie Gdańskim 30 listopada 1931 r. jako syn zawodowego oficera Wojska Polskiego. Od 1944 roku jako członek Szarych Szeregów uczestniczył w Ruchu Oporu. W 1949 r. rozpoczął pracę w Biurze Terenowym Poznańskiego Oddziału PPM we Wrocławiu. W latach 1951-56 studiował na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej, gdzie uzyskał dyplom magistra inżyniera o specjalności fotogrametria. Po ukończeniu studiów pracował w Państwowym Przedsiębiorstwie Fotogrametrycznym i równolegle w latach 1957-61 był starszym asystentem na macierzystym wydziale. W 1968 r. obronił pracę doktorską na swojej uczelni. W latach 1970-76 przebywał za granicą. W Tanzanii nadzorował wykonanie mapy topograficznej tego kraju, następnie był oddelegowany przez GUGiK i PHZ Polservice do pracy w libijskim ministerstwie planowania, gdzie był ekspertem ds. fotogrametrii, a w Mongolii kierował z ramienia UNESCO budową Centrum Teledetekcji Mongolskiej Akademii Nauk. Po powrocie do kraju był kierownikiem Zakładu Produkcji Doświadczalnej w słynnym OPOLIS (pierwszym w krajach socjalistycznych ośrodku przetwarzania zdjęć lotniczych i satelitarnych). Lata 1981-85 to ponowny pobyt w Libii, tym razem z ramienia PEGiK Geokart. W 1991 r. wygrał konkurs na stanowisko dyrektora IGIK, którym kierował do 2006 r. W 1996 r. obronił pracę habilitacyjną nt. badań pustyni metodami teledetekcyjnymi. W 1998 został profesorem IGIK. Jest autorem dwóch podręczników z zakresu fotogrametrii oraz licznych prac naukowych. Przez wiele lat aktywnie działał w Polskim Towarzystwie Fotogrametrii i Teledetekcji (dawniej Polskie Towarzystwo Fotogrametryczne), a także w Międzynarodowym Towarzystwie Fotogrametrii i Teledetekcji (ISPRS), był członkiem komitetów PAN: Badań Kosmicznych oraz Geodezji. W ostatnich latach swe zainteresowania naukowe skoncentrował na kartografii biblijnej.

JP

Prof. Adam Linsenbarth przez 15 lat kierował IGIK-iem i tu świętowano jego jubileusz

• Fotogrametra

W siedzibie Instytutu Geodezji i Kartografii w Warszawie odbyła się 30 listopada uroczystość z okazji jubileuszu prof. Adama Linsenbartha – długoletniego szefa tej placówki.

Sylwetkę zawodową i drogę naukową jubilata przedstawił prof. Bogdan Ney (PAN), akcentując m.in. jego dokonania krajowe i zagraniczne, w szczególności w czasie, gdy kierował Instytutem Geodezji i Kartografii. Dr Marek Baranowski, obecny dyrektor IGIK, powiedział, że bardzo wysoko oceniany jest udział profesora w działalności instytutu. Podkreślił jego wkład w stworzenie koncepcji krajowego systemu informacji przestrzennej i zasługi w pracach nad założeniami do dyrektywy INSPIRE. – Dzięki swym dokonaniom cieszy się pan zasłużonym szacunkiem zarówno w kraju, jak i za granicą – powiedział na zakończenie.

Jubilatowi gratulacje przesłała Jolanta Orlińska, główny geodeta kraju, akcentując jego wkład w rozwój polskiej fotogrametrii i teledetekcji. Zaliczyła ona profesora do grona najwybitniejszych naukowców w dziedzinie geodezji i kartografii oraz podkreśliła jego

niespotykaną kulturę osobistą. Sam jubilat w wystąpieniu uzupełnił swój bogaty życiorys o mało znane, lecz barwne epizody. Podziękował również bliższym i dalszym współpracownikom za lata wspólnej pracy, a obecnej na spotkaniu żonie Barbarze zadedykował wzruszający wiersz. Podczas uroczystości nie zabrakło szampana i tradycyjnego „Sto lat!”.

Na uroczystość przybyli m.in. Piotr Styczeń – podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury, prof. Leszek Rafalski – dyrektor Instytutu Dróg i Mostów, prof. Jerzy Gaździcki – prezes PTIP, prof. Aleksandra Bujakiewicz – prezes PTFiT, Włodzimierz Kędziora – sekretarz generalny SGP, prof. Stefan Przewłocki z WSGK w Kutnie, przedstawiciele ziemi kocięskiej (rejonu, z którego pochodzi Adam Linsenbarth) w ułańskich mundurach, pracownicy instytutu, znajomi i przyjaciele.

• Kartograf

Z kolei 16 grudnia w Sali Senatu Politechniki Warszawskiej liczne grono naukowców, kartografów, przyjaciół uczciło jubileusz profesora Andrzeja Makowskiego.

Sala Senatu PW wypełniła się gośćmi prof. Andrzeja Makowskiego

Uroczystość poprowadził dziekan Wydziału Geodezji i Kartografii PW prof. Witold Prószyński. Prorektor Politechniki ds. studiów prof. Franciszek Krok podziękował jubilatowi za wieloletnią pracę, a dr hab. Paweł Pędzich z Zakładu Kartografii zaprezentował życiorys i osiągnięcia naukowe jubilata.

Główny geodeta kraju Jolanta Orlińska przesłała życzenia, podkreślając liczne zasługi profesora. Z kolei dr Joanna Bac-Bronowicz, przewodnicząca Stowarzyszenia Kartografów Polskich, podziękowała „za naukę miłości do kartografii” i podarowała mu zestaw akwareli, gdyż malarstwo to jego druga pasja, a także kierunek studiów. Ten wątek przewijał się wiele razy w czasie jubileuszu. Jak podkreślał prof. Prószyński, dzięki temu prof. Makowski ma również estetyczne spojrzenie na mapę.

Profesor Jerzy Gaździcki (PTIP) przekazał jubilatowi reprodukcję jego podobizny ze znaczka wydanego w latach 80. przez NSZZ „Solidarność”. I powiedział, że szczególnie ceni jego postawę z tamtych lat. Dr Andrzej Pachuta w imieniu SGP uhonorował profesora medalem „Amigo Societas” i podkreślił jego zasługi w organizowaniu wystaw kartograficznych.

W swoim przemówieniu prof. Makowski wspomniął swoich dawnych profesorów i zaznaczył, że jego osiągnięcia to także zasługi całego Zakładu Kartografii. Ponadto podkreślił, iż w nauce należy szukać prawdy i jest to aktualne także w dobie szybko rozwijających się technologii. Na koniec uroczystości na salę wjechał tort i goście odśpiewali gromkie „Sto lat!”.

Jerzy Przywara, Barbara Stefańska

Prof. Witold Prószyński gratuluje prof. Makowskiego, na drugim planie prof. Franciszek Krok

Prof. Andrzej Makowski

Urodził się 23 października 1931 r. w Warszawie, gdzie ukończył Gimnazjum i Liceum im. gen. Jakuba Jasińskiego, a następnie studia inżynierskie w 1954 r. (pomiar podstawowe) i magisterskie w 1956 r. (specjalność: kartografia) na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej. Studiował również na Wydziale Malarstwa ASP w Warszawie (1958-62). Jednocześnie już od 1955 roku pracował na PW, najpierw jako asystent w Zakładzie Reprodukcyjnej Kartograficznej, potem starszy asystent (1959-65) i adiunkt (1965-77). Odbił wiele staży zawodowych w drukarniach. W 1966 r. obronił na WGiK PW pracę doktorską zatytułowaną „Estetyczny i użytkowy aspekt barwy na mapie” napisaną pod kierunkiem prof. Felicjana Piątkowskiego. Zawarte w niej tezy przyniosły mu uznanie międzynarodowe. W roku 1976 uzyskał stopień doktora habilitowanego. Rozprawa „Podstawa technologii barwy w kartografii” wprowadziła parametryzację barwy do metodyki opracowywania i produkcji map. Od 1977 do 1990 roku był zatrudniony na stanowisku docenta na Politechnice, a od 1991 do 2000 r. – profesora nadzwyczajnego. W 2000 r. uzyskał tytuł profesora zwyczajnego. Profesor Makowski współorganizował studia poligraficzne przy WGiK (1967-70). Został powołany na stanowisko dziekana tego wydziału w 1984 r., ale już rok później – odwołany z przyczyn politycznych. Od 1991 do 2003 roku był dyrektorem Instytutu Fotogrametrii i Kartografii, oraz kierownikiem Zakładu Kartografii IFiK. Pełnił także inne funkcje na uczelni. Ponadto aktywnie angażował się w prace Komitetu Geodezji PAN (przewodniczący Sekcji Kartografii w latach 1990-2003), był również redaktorem naczelnym kwartalnika PAN „Geodezja i kartografia”. Działał w Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej jako członek komisji: ds. Technologii i Produkcji Map oraz Terminologii Kartograficznej; pełnił też funkcję przewodniczącego Komitetu Narodowego ds. MAK. Jubilat był członkiem założycielem Stowarzyszenia Kartografów Polskich, Sekcji Kartograficznej SGP oraz wiceprzewodniczącym Państwowej Rady Geodezyjnej i Kartograficznej (1994-2007). Ma w swoim dorobku prawie 300 publikacji naukowych. Pod jego kierunkiem powstało wzorcowe opracowanie cyfrowe – mapa topograficzna kraju w skali 1:10 000. Ma również spore osiągnięcia dydaktyczne; wypromował 9 doktorów. Kiedy do kartografii weszły technologie cyfrowe, doprowadził do skomputeryzowania laboratoriów PW. Profesor Makowski znany jest z erudycji, wysokiej kultury osobistej i postępowania się piękną polszczyzną.

BS